

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 26 sierpnia 2024 r.

DIH-2.707.30.2024.CS

DECYZJA DIH-2 NR 25/2024

Informacje prawnie chronione oznaczono [XXX]

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej: „kpa”, art. 35a pkt 9 lit. b, art. 35d ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z 10 lipca 2024 r. złożonego przez - działającego za pośrednictwem pełnomocnika - Pana Lecha Iglika prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Lech Iglík Przedsiębiorstwo Usługowo - Handlowe w Kaliszu (dalej: „przedsiębiorca” lub „strona”) od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.8361.55.2024) wymierzającej przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym, **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 22 lipca 2024 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej jako „Wielkopolski WIH”, „organ pierwszej instancji”) przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z materiałami kontroli przeprowadzonej w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy.

25 marca 2024 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIH, działając na podstawie i w ramach upoważnienia nr D/KA.NR.8361.55.2024 przeprowadzili kontrolę w składzie

węgla należącym do przedsiębiorcy, której zakres przedmiotowy obejmował m.in. kontrolę jakości paliw stałych. Czynności przeprowadzono w obecności osoby czynnej w lokalu. Do kontroli wytypowano węgiel kamienny w sortymencie orzech I.

W toku kontroli 25 marca 2024 r. wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr D/KA.NR.8361.55.2024 pracownicy akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o., w obecności inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH, z partii węgla kamiennego w sortymencie orzech I składowanej w formie pryzmy o wadze 1,5 tony, pobrali 32 próbki pierwotne, stanowiące próbkę ogólną o wadze 229,28 kg, podzieloną następnie na próbkę do badań nr 0509/24/4750 o wadze 111,85 kg i próbkę kontrolną paliwa stałego nr 6639/24/4750 o wadze 117,43 kg. Czynność udokumentowano w protokole kontroli nr D/KA.NR.8361.55.2024 i protokole pobrania próbek paliwa stałego nr D/KA.NR.8361.55.2024. Następnie w tym samym dniu inspektorzy przekazali pobrane próbki paliwa stałego upoważnionym pracownikom niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/200001499/155-024. Do laboratorium przekazano również kopię świadectwa jakości paliwa stałego nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r., wystawionego przez stronę dla węgla orzech I, oznaczoną w sposób uniemożliwiający identyfikację przedsiębiorcy.

Pismem z 26 marca 2024 r. Wielkopolski WIIH - z uwagi na nieobecność osoby upoważnionej w toku kontroli - poinformował stronę o przeprowadzeniu kontroli oraz pobraniu próbek węgla do badań w zakresie spełnienia wymagań jakościowych, jak również przekazał dokumenty kontroli.

Strona w treści protokołu kontroli została prawidłowo pouczona o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu kontroli w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jednakże z możliwości tej nie skorzystała.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-024 z 2 kwietnia 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej także „rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych”, wykazało, że oferowany w dniu kontroli tj. 25 marca 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0509/24/4750, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 40,0 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0509/24/4750 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. wystawionym dla badanej partii węgla kamiennego, badanie próbki kontrolnej nr 6639/24/4750 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 6639/24/4750 wykonane przez SGS Polska Sp. z o. o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-024/K z 2 kwietnia 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 6639/24/4750, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 44,1 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %.

Pismem z 5 kwietnia 2024 r. Wielkopolski WIIH, poinformował stronę o wynikach badań laboratoryjnych próbek węgla kamiennego w sortymencie orzech I tj. próbki nr 0509/24/4750 i próbki kontrolnej nr 6639/24/4750 oraz przekazano protokoły z badań nr 20/200001499/155-024 z 2 kwietnia 2024 r. i nr 20/200001499/155-024/K z 2 kwietnia 2024 r.

Pismem z 24 maja 2024 r. zawiadomiono stronę o wszczęciu przez Wielkopolskiego WIIH postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym, na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W piśmie tym strona została pouczona o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa. Ponadto Wielkopolski WIIH wezwał stronę do przestania informacji o wysokości obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli, tj. 2023 r.

Pismem z 13 czerwca 2024 r. strona przestała informacje o wysokości obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli, tj. 2023 r.

Decyzją z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024) Wielkopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym.

Pismem z 10 lipca 2024 r. przedsiębiorca - działając za pośrednictwem pełnomocnika - odwołał się od decyzji Wielkopolskiego WIIH z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024), zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie i umorzenie

postępowania w całości. W ocenie przedsiębiorcy decyzja narusza przepisy art. 7, art. 12 § 1, art. 77 § 1, art. 80 kpa oraz art. 24 ust. 1a i 4a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Strona wniosła także o przeprowadzenie dowodu ze świadectwa jakości nr 89/02/2024/S/OISP z 21 lutego 2024 r., wystawionego dla przedsiębiorcy przez dostawcę paliwa stałego.

Pismem z 30 lipca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes Urzędu”, „organ drugiej instancji”), zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie UOKiK. Pismo doręczono przedsiębiorcy 5 sierpnia 2024 r. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wypowiedziała się w sprawie w wymaganym terminie.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, paliwa stałe wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem do gospodarstw domowych oraz do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW muszą spełniać wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Ponadto zgodnie z art. 7 ust. 7a ustawy zabrania się wprowadzania do obrotu paliw stałych, niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy wprowadzając paliwa stałe do obrotu są obowiązani do wystawiania świadectwem jakości, tj. dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych oraz deklarowanych rzeczywistych parametrów. Przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej na podstawie art.35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie ze wzorem świadectwa jakości opublikowanym w załączniku do rozporządzenia Minister Klimatu i Środowiska 23 grudnia 2022 r. wydał rozporządzenie w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2843), wartości parametrów jakościowych wskazanych przez przedsiębiorcę wskazuje się poprzez przedstawienie granicznych wartości parametrów dla paliwa stałego z uwzględnieniem dopuszczalnych poziomów odchyień określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, czyli jako przedział jednostronnie domknięty wskazujący minimalną lub maksymalną wskazaną wartość.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-024 z 2 kwietnia 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej także „rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych dla paliw

stałych”, wykazało, że oferowany w dniu kontroli tj. 25 marca 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0509/24/4750, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 40,0 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0509/24/4750 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. wystawionym dla badanej partii węgla kamiennego, badanie próbki kontrolnej nr 6639/24/4750 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 6639/24/4750 wykonane przez SGS Polska Sp. z o. o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-024/K z 2 kwietnia 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 6639/24/4750, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 44,1 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu stwierdził, że zgodne ze stanem faktycznym było stwierdzenie przez organ pierwszej instancji, że badane paliwo stałe jest niezgodne z parametrami wskazanymi w wystawionym przez Stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. Tym samym nie ulega wątpliwości, że Strona wystawiła świadectwo jakości, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym. Z treści art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że podmiot wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej. Organ odwoławczy stwierdził również, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw

stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Wielkopolski WIIH ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej przyjął za podstawę wartość wprowadzanej do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli partii paliwa stałego, z której pobrano próbki do badań, która zgodnie z ustaleniami kontroli nie przekraczała kwoty 200.000,00 zł, oraz wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok kontroli. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł, Wielkopolski WIIH uznał, że zasadnym było nałożenie na Stronę kary w wysokości 10.000,00 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Wielkopolski WIIH uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy tj. fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji Prezes Urzędu przeprowadzając ponownie postępowanie i biorąc pod uwagę zarówno ustalenia kontroli, jak i wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok kontroli, uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł, czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę, za słuszne i zgodne z prawem.

Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony, przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ drugiej instancji zauważa, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Z powyższych względów, w sytuacji, gdy badany węgiel kamienny orzech I jest niezgodny z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego, wystawionym przez przedsiębiorcę, nie można mówić, o znikomej wadze naruszenia. Z treści art. 3a ust 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliwa wynika, że wymagania jakościowe dla paliw

stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, oraz dopuszczalny poziom odchylenia od tych wymagań, zostały ustalone z uwzględnieniem stanu wiedzy technicznej w tym zakresie wynikającej z badań tych paliw, a także doświadczeń w ich stosowaniu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekając w jednej ze spraw z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazał „*W ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wypisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym, stanowią istotne naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, bowiem wprowadzają konsumentów błąd, co do jakości paliwa i stanowią nieuczciwą, w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu. W ocenie Sądu działanie polegające na wykazaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje podając wartości paliw stałych zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę*” (por. wyrok WSA z 16 marca 2021 r. VI SA/Wa 2443/20).

Na gruncie rozpatrywanej sprawy oznacza to, że nie spełniła się przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, kiedy mamy do czynienia z paliwem, które nie spełnia wymagań zadeklarowanych przez stronę w wystawionym świadectwie jakości. Przyjmując, że strona zaprzestała naruszania prawa tj. w wystawianych świadectwach jakości właściwie wskazuje parametr zawartość podziarna, nie można uznać, że ziściły się przesłanki do zastosowania art. 189f § pkt 1 do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, gdyż przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania naruszania prawa, muszą wystąpić łącznie, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na stronę za to samo zachowanie tj. wystawienie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, w których wartość parametrów jakościowych była niezgodna ze stanem faktycznym nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne

ze stanem faktycznym stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 35a pkt 9 lit. b) ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 Kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw strona była zobowiązana do wystawienia świadectwa jakości paliwa stałego zawierającego informację o rzeczywistych parametrach paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji przepis art. 189f § 2 Kpa, nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że to do wprowadzającego do obrotu należy dochowanie wszelkiej staranności, aby wprowadzane paliwo stałe, było zgodne z wystawionym przez niego świadectwem jakości. Brak dochowania takiej staranności skutkuje wymierzeniem kary pieniężnej. W przedmiotowej sprawie to strona jest wprowadzającym do obrotu paliwo stałe i wystawiła świadectwo jakości, zaś w niniejszym postępowaniu ponad wszelką wątpliwość ustalono, że parametr zawartość podziarna, badanego paliwa stałego jest niezgodny z wymaganiami deklarowanymi przez stronę w wystawionym świadectwie jakości.

Odnosząc się do odwołania strony, warto także przytoczyć stanowisko Sądów Administracyjnych, dotyczące wskazywania parametrów węgla w świadectwach jakości.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku Sygn. akt V SA/Wa 3477/21 z 8 sierpnia 2022 r. wskazał, że *„...w ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wpisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym, stanowią istotne, naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, bowiem wprowadzają konsumentów w błąd, co do jakości paliwa i stanowią nieuczciwą,*

w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu. W ocenie Sądu działanie polegające na wskazywaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje, podając wartości paliw stałych zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę. Ponadto w ocenie Sądu mając na uwadze treść uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw (por. druk nr 2087 Sejmu VII Kadencji) określającym, cel wystawiania świadectwa jakości paliw, równie ważne jest aby świadectwo odzwierciedlało stan rzeczywisty wprowadzanego do obrotu paliwa, a nie wystawienie jakiegokolwiek świadectwa - Sygn. akt V SA/Wa 3477/21. Zdaniem Sądu również penalizacja na gruncie prawa administracyjnego zachowania polegającego na wystawieniu świadectwa jakości paliwa stałego niezgodnie ze stanem faktycznym została motywowana przez ustawodawcę potrzebą zapewnienia rzetelnej i wyczerpującej informacji Nabywców odnośnie do nabywanego produktu, a zatem potrzebą zapewnienia świadomości odnośnie do rzeczywistej relacji ceny do jakości (parametrów) nabywanego produktu, a tym samym potrzebą zapewnienia konsumentowi rzeczywistego prawa wyboru, a także potrzebą zapewnienia odnośnie jakości zakupionego w tym przypadku węgla.”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku Sygn. akt V SA/Wa 266/21 z 8 kwietnia 2021 r. wydanym w innej sprawie dotyczącej naruszenia przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym wskazał, że „przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo samodzielnie odpowiada za jakość paliwa w chwili wprowadzenia tego paliwa do obrotu, a celem nałożonego na niego obowiązku wystawienia świadectwa jakości paliw jest zapewnienie rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie parametrów nabywanego produktu. Nieprawidłowe oznaczenie rodzaju węgla oferowanego do sprzedaży w składzie i przez to przypisanie do niego świadectwa jakości wystawionego przez skarżącego dla innego rodzaju węgla, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za brak prawidłowego wystawienia świadectwa jakości dla konkretnej oferowanej partii paliwa stałego. Wystawione przez skarżącego świadectwo, bez względu na przyczyny, które spowodowały wystawienie świadectwa o treści niezgodnej ze stanem faktycznym, narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.”

Mając na względzie stan faktyczny sprawy, przytoczone powyżej przepisy, jak również orzecznictwo sądów administracyjnych, należy stwierdzić, że to strona odpowiada za

wystawienie świadectwa jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r., a badania laboratoryjne wykazały, że węgiel kamienny był niezgodny z parametrami wskazanymi w tym świadectwie, nie zaś dostawca paliwa wydający przedsiębiorcy świadectwo jakości wskazane w odwołaniu. Odnosząc się do zarzutu niezyskania niebudzących wątpliwości wyników badań laboratoryjnych i ograniczenia się do wyników badań z 2 kwietnia 2024 r. tj. próbki i próbki kontrolnej, w czym strona upatruje naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 Kpa, Prezes Urzędu wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z art. 18a ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Prezes Urzędu może zawierać umowy z akredytowanym laboratorium lub z innym akredytowanym podmiotem na pobieranie próbek paliw stałych, jeżeli do ich pobrania są potrzebne specjalistyczne umiejętności lub specjalistyczny sprzęt techniczny. W takim przypadku, próbki paliw stałych są pobierane w obecności inspektora przez pracownika akredytowanego laboratorium lub przez inny akredytowany podmiot, z którym zawarto umowę na ich pobieranie. W niniejszej sprawie, w toku kontroli 25 marca 2024 r. poboru próbek dokonali wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr D/KA.NR.8361.55.2024 pracownicy akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o., w obecności inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH, co odnotowano także w protokole kontroli nr D/KA.NR.8361.55.2024. Zgodnie natomiast z art. 17 ust. 1 i 3 oraz art. 22 ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w toku kontroli pobiera się dwie próbki paliwa stałego (próbkę i próbkę kontrolną), które przekazuje się do badań laboratoryjnych wraz ze świadectwem jakości, wystawionym przez przedsiębiorcę, którym w tym przypadku było świadectwo jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. Badania próbki kontrolnej przeprowadza się z urzędu, jeżeli przeprowadzone badania próbek paliw stałych wykazały, że wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości, co miało miejsce w niniejszej sprawie i dotyczyło parametru zawartość podziarna.

Mając powyższe na względzie, należy wyraźnie podkreślić, iż przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wprowadzają zasadę, iż ocenę spełnienia przez dane paliwo stałe wymagań określonych w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości dokonuje się poprzez badanie próbki, a jeżeli badanie wykaże niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości, poprzez badanie próbki kontrolnej. Innymi słowy, dla oceny, czy dane paliwo stałe spełnia wymagania jakościowe określone w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości, brane są pod uwagę wyniki jedynie dwóch próbek, tj. próbki i próbki kontrolnej. Omawiana ustawa nie przewiduje poboru i badania kolejnych próbek, ani też dokonywania oceny spełnienia wymagań jakościowych przez odwoływanie się do świadectw jakości wystawionych przez inne podmioty, będące dostawcami paliwa dla przedsiębiorcy.

Z powyższych względów zarzuty naruszenia art. 7 i art. 77 § 1 Kpa, należy uznać za bezpodstawne.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego różnic w wynikach badań próbki i próbki kontrolnej w zakresie parametru zawartość podziarna, w czym strona upatruje naruszenie art. 12 § 1 i art. 80 Kpa, Prezes Urzędu wyjaśnia, co następuje.

Jak już powyżej, badania laboratoryjne wykazały, że oferowany w dniu kontroli tj. 25 marca 2024 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0509/24/4750, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 40,0 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %. Analogicznie, badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 6639/24/4750, wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie orzech I, nie spełniał wymagań jakościowych zawartych w przekazanym przez stronę świadectwie jakości nr 40/R/24 z 18 marca 2024 r. ze względu na zawyżony parametr zawartość podziarna, którego wynik badania wyniósł 44,1 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %. W obydwu zatem przypadkach, mamy do czynienia z wynikami negatywnymi, które różnią się pomiędzy sobą jedynie skalą naruszenia parametru zawartość podziarna, gdzie w próbce uzyskano 40,0%, zaś w próbce kontrolnej 44,1 %, przy wymaganiach jakościowych <10 %. Do takich różnic odniósł się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 maja 2024 r. (sygn. akt II GSK 392/13). Wyrok ten wprawdzie dotyczył zobowiązania strony do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, niemniej jednak zacytowana poniżej teza z jego treści nie pozostawia wątpliwości, że różnice w wynikach badań nie mają znaczenia, gdy badania zarówno próbki, jak i próbki kontrolnej wykażą, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, w stanie niniejszej sprawy - wymagań jakościowych określonych w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości. W ocenie Sądu: *„nawet znaczne różnice w badaniach laboratoryjnych próbki podstawowej i kontrolnej nie mają znaczenia, o ile wykażą, że obie próbki nie spełniają wymagań jakościowych. Ustawodawca przewidział możliwość zaistnienia rozbieżności w wyniku badań próbki podstawowej i kontrolnej, skoro wprowadził możliwość sprawdzenia wyniku badania próbki kontrolnej i uwolnił tym samym z kosztów badania, gdy wynik próbki kontrolnej nie potwierdził, że próbka paliwa nie spełnia norm jakościowych.”*

W kontekście powyższego, zarzuty naruszenia art. 12 § 1 i art. 80 Kpa, należy uznać za bezpodstawne.

Podsumowując powyższe, zarzuty dotyczące naruszenia przepisów Kpa, należy uznać za niezasadne. Prezes Urzędu wyjaśnia, że wyrażona w art. 7 Kpa zasada postępowania administracyjnego odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do

całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy, a zatem brak jest podstaw do uznania, aby naruszona została zasada szybkości i prostoty postępowania, wyrażona w art. 12 § 1 Kpa. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Wielkopolski WIIH, zgodnie z art. 77 § 1 Kpa, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodami w tej sprawie są protokół i akta kontroli nr D/KA.NR.8361.55.2024, a także akta postępowania organu pierwszej instancji i postępowania odwoławczego. Z kolei, wyrażony w art. 77 § 1 Kpa obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej należy rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, jeżeli uważa za konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone przez stronę, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy (co podlega ocenie organu). Analiza materiału dowodowego zebranego w tej sprawie wskazuje, że powyższe zasady zostały w pełni zrealizowane. Zgodnie natomiast z art. 80 Kpa organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy dana okoliczność została udowodniona. Zdaniem Prezesa UOKiK organy administracji publicznej rozpatrujące tą sprawę dokonały swobodnej oceny dowodów, a wyciągnięte wnioski wynikają logicznie ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Zarzut naruszenia przepisu art. 24 ust. 1a i 4a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, należy uznać za niezrozumiały, a zarazem bezprzedmiotowy. Przepis ten nie stanowił bowiem podstawy prawnej wydania zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego WIIH z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024). Podstawę tą stanowił natomiast przepis art. 35a pkt 9 lit. b ww. ustawy, jednakże jak już wskazano powyżej, w treści odwołania strona nie podnosiła zarzutu naruszenia tego przepisu. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę fakt, że jak wynika z treści odwołania przedsiębiorca wiąże ze sobą dwa różne toczące się postępowania administracyjne, Prezes Urzędu wyjaśnia, że pomiędzy postępowaniem zakończonym w pierwszej instancji decyzją z 21 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024) nakładającą na przedsiębiorcę obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbek oraz równowartość kosztów pobrania do badań tych próbek, a decyzją z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024), wymierzającą przedsiębiorcy karę pieniężną, istnieje jedynie związek podmiotowy tzn. stroną obydwu postępowań jest przedsiębiorca. Brak jest natomiast związku przedmiotowego. Postępowanie dotyczące wymierzenia kary pieniężnej, nie jest postępowaniem dotyczącym obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań i pobrania próbek. Są to dwa odrębne postępowania administracyjne, choć ich podstawę prowadzenia stanowi ten sam materiał dowodowy.

Niezależnie od powyższego, warto zwrócić uwagę na orzecznictwo, w zakresie poruszonej

przez stronę kwestii związku pomiędzy postępowaniami, których podmiotem jest ten sam przedsiębiorca, a które toczą się przy wykorzystaniu tego samego materiału dowodowego. W wyroku z 15 marca 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł (sygn. akt V SA/Wa 3530/21): „(...) *przeświadczenie strony, że toczące się odrębnie postępowanie o nałożenie na stronę administracyjnej kary pieniężnej ma znaczenie dla niniejszego postępowania nie znajduje żadnego oparcia w przepisach prawa.*

Postępowanie o zwrot kosztów badań laboratoryjnych oparte jest na innych podstawach prawnych niż postępowanie o nałożenie kary administracyjnej. De facto we wszystkich postępowaniach wykorzystywany jest ten sam materiał dowodowy, czyli protokół kontroli, protokół pobrania próbek i sprawozdanie z badań laboratoryjnych, ale są to postępowania administracyjne prowadzone w oparciu o odrębne podstawy prawne.

Aby jednak można było mówić o tym, że inne prowadzone postępowanie przez Prezesa Urzędu na podstawie wyników tej samej kontroli stanowi prejudykat dla niniejszego postępowania, należałoby wskazać przepis który o tym przesądza.”

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku o przeprowadzenie dowodu ze świadectwa jakości nr 89/02/2024/S/OISP z 21 lutego 2024 r., wystawionego dla przedsiębiorcy przez dostawcę paliwa stałego, Prezes Urzędu wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z art. 78 § 1 Kpa - żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Za taką okoliczność - w ocenie Prezesa Urzędu - nie można uznać świadectwa jakości nr 89/02/2024/S/OISP z 21 lutego 2024 r., wystawionego dla przedsiębiorcy przez inny podmiot tj. dostawcę paliwa stałego. Jak wynika z treści odwołania, strona kwestionuje wyniki badań (parametru zawartość podziarna) przeprowadzonych przez niezależne akredytowane laboratorium, uznając zarazem, że realną zawartość podziarna określają dane wskazane w świadectwie jakości wystawionym przez dostawcę. Z takim tokiem rozumowania nie sposób się zgodzić. Ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nałożył - na przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwa stałe - obowiązek wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentu, potwierdzającego m.in. jakie parametry jakościowe posiada paliwo stałe wprowadzane do obrotu, zwanego „świadectwem jakości”. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany został w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 6d pkt 6 przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, czyli te zgodne ze stanem faktycznym. W niniejszym postępowaniu nie ulega wątpliwości, że wprowadzającym paliwo stałe do obrotu była strona nie zaś dostawca paliwa stałego. W konsekwencji, dowodem w sprawie jest świadectwo jakości wystawione przez stronę, czyli świadectwo nr 40/R/24

z 18 marca 2024 r., nie zaś nr 89/02/2024/S/OISP z 21 lutego 2024 r. wystawione przez inny podmiot niebędący w tym przypadku wprowadzającym paliwo do obrotu. Kolejne cytowane już powyżej przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. art. 17 ust. 1 i 3 oraz art. 22 ust. 1 i 2, nie pozostawiają wątpliwości co do ilości pobieranych próbek, sposobu postępowania z nimi i tego, że w toku postępowania brane jest pod uwagę jedynie świadectwo jakości wystawione przez kontrolowanego przedsiębiorcę. Jeżeli wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne z parametrami wskazanymi w takim świadectwie jakości wystawionym przez kontrolowanego przedsiębiorcę, stronie wymierzana jest kara pieniężna.

Biorąc powyższe pod uwagę, wniosek strony należy uznać za bezpodstawny.

W kontekście powyższego, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego WIIH z 25 czerwca 2024 r. (sygn. akt D/KA.NR.8361.55.2024).

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną, należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się

o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo - administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [XXX]
- 2) Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a